

Sygn. akt XIV K 174/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Edyta Sokołowska

Protokolant: Małgorzata Żmuda Trzebiatowska

przy udziale Prokuratora: Wiesława Adamkiewicza

po rozpoznaniu w dniach 2 lutego 2016 roku, 8 kwietnia 2016 roku, 14 czerwca 2016 i 18 sierpnia 2016 roku, 14 października 2016r i 27 października 2016r, 1 grudnia 2016 roku i 3 stycznia 2017 roku sprawy

S. L.

syna M. i B. z d. S.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 19.02.2015r około godz. 23.00 w S. przy ul. (...) na parkingu niestrzeżonym będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku, sygn. akt XIV K 77/12 z dnia 22.03.2012r za przestępstwo podobne z art. 288 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po jej odbyciu w okresie od dnia 15.06.2012r do 14.04.,2013r, dokonał zniszczenia mienia poprzez połamanie dwóch tylnych lamp oraz wgniecenia błotnika tylnego w samochodzie osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), gdzie powstała łączna suma strat w kwocie 1000 zł na szkodę T. M.

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. W dniu 15.10.2014r pomiędzy godz. 20.00 a godz. 04:30 16.10.2014r w S. w S. przy ul. (...) na parkingu niestrzeżonym będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku, sygn. akt XIV K 77/12 z dnia 22.03.2012r za przestępstwo podobne z art. 288 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po jej odbyciu w okresie od dnia 15.06.2012r do 14.04.,2013r, dokonał zniszczenia mienia poprzez połamanie obudowy dwóch lusterek zewnętrznych oraz stłuczenia szyby w pojeździe marki F. (...) o nr rej. (...), gdzie powstała łączna suma strat wyniosła 4200 zł na szkodę (...) R. s.c reprezentowanej przez D. M., T. M., P. P. (1) i P. P. (2)

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

III. W dniu sierpniu 2014r w S. przy ul. (...), będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku, sygn. akt XIV K 77/12 z dnia 22.03.2012r za przestępstwo podobne z art. 288 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po jej odbyciu w okresie od dnia 15.06.2012r do 14.04.2013r, dokonał zniszczenia mienia poprzez poprzębijanie czterech opon w samochodzie osobowym marki O. (...) o nr rej. (...), gdzie powstała łączna suma strat w kwocie 1000 zł na szkodę D. S. (1)

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. W dniu 18.10.2014r w S. przy ul. (...), groził zniszczeniem mienia tj. podpaleniem samochodów, gdzie groźby wzbudziły uzasadnioną obawę spełnienia , na szkodę D. M., T. M. oraz P. P. (1)

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

V. W dniu 11.12.2014r w S. przy ul. (...), wypowiadał pod adresem D. M. groźby karalne pozbawienia życia, które wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę , że zostaną spełnione

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

VI. w dniu 11 grudnia 2014 r. w S. przy ul. (...) wypowiadał pod adresem T. M. groźby pozbawienia życia, które to wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym w tym samym miejscu i czasie, poprzez uderzenie pięścią w głowę w lewe ucho spowodował u T. M. obrażenia w postaci krwiaka przewodu słuchowego zewnętrznego lewego, obrzęk tkanek miękkich z zaczerwienieniem policzka lewego z podbiegnięciem krwawym lewej małżowiny usznej z wybroczynami krwawymi tej okolicy, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządu ciała na okres poniżej 7 (siedmiu) dni

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

1. uznaje oskarżonego **S. L.** za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. I, II i III części wstępnej wyroku, tj. przestępstw z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustawy (Dz.U z dnia 20 marca 2015r poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk, przyjmując , iż stanowią one ciąg przestępstw, z tym ustaleniem, iż :

- prawidłowy numer rejestracyjny samochodu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku to (...)

- wartość szkody wyrządzona czynem opisanym w pkt. II części wstępnej wyroku wynosi 5156,55 zł (pięć tysięcy sto pięćdziesiąt sześć złotych i 55/100)

- wartość szkody wyrządzona czynem opisanym w pkt. III części wstępnej wyroku wynosi 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych),

i za to na podstawie art. 288 § 1 kk przy zast. art. 91 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustawy (Dz.U z dnia 20 marca 2015r poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk skazuje oskarżonego na karę roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

2. uznaje oskarżonego **S. L.** za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. IV i V części wstępnej wyroku tj. przestępstw z art. 190 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustawy (Dz.U z dnia 20 marca 2015r poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk, przyjmując , iż stanowią one ciąg przestępstw, z tym ustaleniem, iż :

- czyn zarzucany oskarżonemu w pkt. IV wyroku popełniono w dniu 16 października 2014r;

i za to na podstawie art. 190 § 1 kk przy zast. art. 91 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustawy (Dz.U z dnia 20 marca 2015r poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk skazuje oskarżonego na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. uznaje oskarżonego **S. L.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VI części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 190 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w z.w z art. 11 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustawy (Dz.U z dnia 20 marca 2015r poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk, i za to na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w brzmieniu obowiązującym sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustawy (Dz.U z dnia 20 marca 2015r poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk skazuje oskarżonego na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 91 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustawy (Dz.U z dnia 20 marca 2015r poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego w pkt 1-3 wyroku kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierza oskarżonemu karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 46 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustawy (Dz.U z dnia 20 marca 2015r poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz:

- T. M. kwoty 1000 zł (jednego tysiąca złotych) w związku z czynem zarzucanym mu w pkt. I części wstępnej wyroku;

- D. S. (1) kwoty 1200 (jednego tysiąca dwustu) złotych w związku z czynem zarzucanym mu w pkt. III części wstępnej wyroku;

6. na podstawie art. 46 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustawy (Dz.U z dnia 20 marca 2015r poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego na rzecz T. M. kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę) w związku z czynem zarzucanym mu w pkt. VI części wstępnej wyroku;

7. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XIV K 174/15

UZASADNIENIE

S. L. stanął pod zarzutami popełnienia tego, że:

VII. W dniu 19.02.2015r około godz. 23.00 w S. przy ul. (...) na parkingu niestrzeżonym będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku, sygn. akt XIV K 77/12 z dnia 22.03.2012r za przestępstwo podobne z art. 288 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po jej odbyciu w okresie od dnia 15.06.2012r do 14.04.,2013r, dokonał zniszczenia mienia poprzez połamanie dwóch tylnych lamp oraz wgniecenia błotnika tylnego w samochodzie osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), gdzie powstała łączna suma strat w kwocie 1000 zł na szkodę T. M.

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

VIII. W dniu 15.10.2014r pomiędzy godz. 20.00 a godz. 04:30 16.10.2014r w S. w S. przy ul. (...) na parkingu niestrzeżonym będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku, sygn. akt XIV K 77/12 z dnia 22.03.2012r za przestępstwo podobne z art. 288 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po jej odbyciu w okresie od dnia 15.06.2012r do 14.04.,2013r, dokonał zniszczenia mienia poprzez połamanie obudowy dwóch lusterek zewnętrznych oraz stłuczenia szyby w pojeździe marki F. (...) o nr rej. (...), gdzie powstała łączna suma strat wyniosła 4200 zł na szkodę (...) R. s.c reprezentowanej przez D. M., T. M., P. P. (1) i P. P. (2)

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IX. W dniu sierpniu 2014r w S. przy ul. (...), będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku, sygn. akt XIV K 77/12 z dnia 22.03.2012r za przestępstwo podobne z art. 288 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po jej odbyciu w okresie od dnia 15.06.2012r do 14.04.2013r, dokonał zniszczenia mienia poprzez poprzębijanie czterech opon w samochodzie osobowym marki O. (...) o nr rej. (...), gdzie powstała łączna suma strat w kwocie 1000 zł na szkodę D. S. (1)

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

X. W dniu 18.10.2014r w S. przy ul. (...), groził zniszczeniem mienia tj. podpaleniem samochodów, gdzie groźby wzbudziły uzasadnioną obawę spełnienia, na szkodę D. M., T. M. oraz P. P. (1)

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

XI. W dniu 11.12.2014r w S. przy ul. (...), wypowiadał pod adresem D. M. groźby karalne pozbawienia życia, które wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

XII. w dniu 11 grudnia 2014 r. w S. przy ul. (...) wypowiadał pod adresem T. M. groźby pozbawienia życia, które to wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym w tym samym miejscu i czasie, poprzez uderzenie pięścią w głowę w lewe ucho spowodował u T. M. obrażenia w postaci krwiaka przewodu słuchowego zewnętrznego lewego, obrzęk tkanek miękkich z zaczerwienieniem policzka lewego z podbiegnięciem krwawym lewej małżowiny usznej z wybroczynami krwawymi tej okolicy, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządu ciała na okres poniżej 7 (siedmiu) dni

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. M., T. M., P. P. (1) i P. P. (2) prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Firma Produkcyjno- Usługowo- Handlowa (...) s.c. z siedzibą w S.. Na ulicy (...) w S. znajduje się piekarnia stanowiąca współwłasność w/w osób. W pobliżu Piekarni (...) zamieszkuje S. L..

W dniu 11 grudnia 2014r. T. M. znajdując się przy wejściu do piekarni w S. przy ulicy (...) rozmawiał z żoną D. M. oraz szwagrem- P. P. (2) i Z. S.. W tym czasie podszedł do nich znajdujący się pod wpływem alkoholu S. L., który zaszedł od tyłu D. M., zaczął jej ubliżać, wygrażać się, że ją załatwi. W momencie, kiedy T. M. zwrócił uwagę S. L. ten uderzył go pięścią prawej ręki w głowę w lewe ucho w taki sposób, że T. M. upadł na jezdnię. Następnie brat D. M. i Z. S. przytrzymali S. L. do czasu przyjazdu wezwanej przez nich policji. W tym czasie S. L. wypowiadał w kierunku T. M. i D. M., groźby pozbawienia ich życia, wykrzykując, że „ich załatwi”.

W wyniku przedmiotowego zdarzenia u T. M. powstały obrażenia ciała w postaci krwiaka przewodu słuchowego zewnętrznego lewego, obrzęku tkanek miękkich z zaczerwienieniem policzka lewego z podbiegnięciem krwawym lewej małżowiny usznej z wybroczynami krwawymi tej okolicy, które naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządu ciała T. M. na okres poniżej 7 (siedmiu) dni.

W dniu 15 października 2014r. pomiędzy godz. 20:00 a godz. 04:30 dnia 16 października 2014r. w S. na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...) S. L. dokonał zniszczenia mienia poprzez połamanie obudowy dwóch lusterek zewnętrznych oraz stłuczenia szyby w pojeździe marki F. (...), koloru białego o numerze rejestracyjnym (...) na szkodę Firmy Produkcyjno Usługowo Handlowej (...) s.c. D. M., T. M., P. P. (1) i P. P. (2). Wartość kosztów poniesionych przez pokrzywdzonych w związku z naprawą uszkodzonego pojazdu wyniosło 5.156,55 złotych. Jako pierwszy uszkodzenia w pojeździe zauważył pracownik Piekarni (...), który stwierdził, że samochód był okopany (widoczne były ślady buta), nie było przedniej rejestracji, była powgniatana maska, wgnieciony bok przy nadkolu.

W dniu 16 października 2014r. P. P. (1)- ojciec D. M. i jednocześnie pracownik piekarni przy ulicy (...) w S. jak szedł do pracy zauważył uszkodzenie obu lusterek zewnętrznych oraz szyby przedniej w pojeździe marki F. (...). Lusterka, które zawsze podczas parkowania były składane zostały odgięte a szkło lustra wisiało bezwiednie na kablach.

W dniu 16 października 2014r. S. L. powiedział do pracownika Piekarni przy ulicy (...) w S.- H. K., że „jak tak dalej współwłaściciele będą fisiować to spali im samochód, a nie tylko powybijają szybę i lusterka”. Groźby podpalenia samochodów wzbudziły u pokrzywdzonych D. M., T. M. oraz P. P. (1) uzasadnioną obawę ich spełnienia.

W dniu 19 lutego 2015r. około godziny 20:00 D. M. i T. M. przyjechali do pracy do piekarni przy ulicy (...) w S. samochodem marki V. (...) koloru granatowego o numerze rejestracyjnym (...) i jak zawsze samochód zaparkowali przed wejściem do piekarni na poboczu jezdni. Przed wjazdem na ulicę (...) środkiem jezdni szedł S. L., który nie chciał zejść z drogi.

W dniu 19 lutego 2015r. około godz. 23:00 w S. przy ulicy (...) na parkingu niestrzeżonym S. L. dokonał zniszczenia mienia poprzez połamanie dwóch tylnych lamp oraz wgniecenie błotnika tylnego w samochodzie osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na szkodę T. M.. Suma strat wyniosła kwotę 1000 złotych. Bezpośrednim świadkiem zachowania S. L. był pracownik piekarni (...), który widział jak S. L. rozbija tylne lampy w pojeździe.

W sierpniu 2014r. w S. przy ulicy (...) dokonał zniszczenia mienia poprzez przebijanie czterech opon w samochodzie osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), na szkodę D. S. (1). Suma strat wyniosła 1.200 złotych. Zdarzenie widziała E. H. oraz sam pokrzywdzony, który wybiegł z piekarni i zobaczył jak S. L. chodzi z nożem i przebija opony w jego pojeździe.

S. L. w dacie popełnienia zarzucanych mu czynów miał zachowaną zdolność rozpoznawania znaczenia czynów i kierowania swoim postępowaniem, jego poczytalność w czasie inkryminowanym nie budziła wątpliwości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego:

- 1) częściowo wyjaśnień oskarżonego- k. 68-69 akt XIV K 363/15, k. 62-63, k. 81-82 akt XIV K 174/15, k. 210-211;
- 2) w całości zeznań świadków: D. M.- k. 2-3, k. 172-173, k. 46-47 akt XIV K 174/15 oraz k. 14-16 akt XIV K 363/15; T. M.- k. 173-174, k. 21-26, 41-42 akt XIV K 174/15 oraz k. 23-25 akt XIV K 363/15, P. P. (1)- k. 174, k. 19, k. 38, P. P. (2)- k. 175, k. 20v., k. 19-20 akt XIV K 363/15, D. S. (1)- k. 176, k. 52-53, Ł. H.- k. 271-272, k. 185, k. 51, E. H.- k. 260-261, k.186, k. 84v., H. K.- k. 211, k. 24 v. i 40 v., Z. S.- k. 212-213, k. 41 akt XIV K 363/15, M. B.- k. 235, k. 58v.;
- 3) pozostałych dowodów ujawnionych na rozprawie głównej, a zwłaszcza:
  - a) protokołu oględzin (...) o nr rej. (...) wraz z dokumentacją fotograficzną z dnia 17 października 2014r.- k. 10-16 akt XIV K 174/15;
  - b) dowodu rejestracyjnego-k.28-29 wydruków z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 30-33 akt XIV K 174/15;
  - c) dowodu rejestracyjnego i potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia- k . 44-45;
  - d) protokołu oględzin samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...) koloru granatowego z dnia 20 lutego 2015r.- k. 49-50 v. akt XIV K 174/15;
  - e) tablicy poglądowej nr 1- k. 55 akt XIV K 174/15;
  - f) potwierdzenia zawarcia polisy ubezpieczenia OC- k. 56, dowodu rejestracyjny samochodu osobowego marki O. (...) o nr rej. (...)- k. 56-57v.; akt XIV K 174/15;;
  - g) kart karnych S. L. – k. 66-67, k. 165, k. 245 akt XIV K 174/15;
  - h) opinii sądowo- psychiatryczna z dnia 27 marca 2015r.- k. 89-89v., uzupełniającej opinii sądowo- psychiatryczna z dnia 12 listopada 2015r.- k. 159 akt XIV K 174/15;
  - i) odpisu wyroku- k. 95 akt XIV K 174/15;
  - j) faktury VAT z dnia 09 grudnia 2014r.- k. 180;

k) pisma z Centrum (...) - k. 220 akt XIV K 174/15;

l) protokołu oględzin sądowo- lekarskich z dnia 11 grudnia 2014r. - k. 28-29 akt XIV K 363/15;

m) opinii lekarska- k. 52-54 akt XIV K 363/15;

n) opinii sądowo- psychiatryczna z dnia 25 czerwca 2015r. - k. 74-76 akt XIV K 363/15.

S. L. ma 24 lata, posiada wykształcenie podstawowe, jest kawalerem, ma syna w wieku 5 lat, który nie pozostaje na jego utrzymaniu, nie posiada majątku, pracuje dorywczo, był leczony psychiatrycznie, jednakże bez stwierdzenia uzależnienia od alkoholu, uzależnienia od substancji psychoaktywnych, choroby psychicznej czy upośledzenia umysłowego.

S. L. był karany sądownie, w tym wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 22 marca 2012r. (prawomocnym od dnia 03 kwietnia 2012r.) wydanym w sprawie sygnatura akt XIV K 77/12 za popełnienie czynów z art. 288 § 1 kk na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 15 czerwca 2012r. do dnia 14 kwietnia 2013r.

Oskarżony S. L. przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 23 czerwca 2015r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów z dnia 11 grudnia 2014r., wypełniających znamiona występku z art. 190 § 1 kk i art. 190 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i nie złożył wyjaśnień w sprawie.

Oskarżony S. L. przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 25 lutego 2015r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów z dnia 19 lutego 2015r. wypełniających znamiona czynu z art. 288 § 1 kk, z dnia 15 października 2014r. wypełniających znamiona czynu z art. 288 § 1 kk, z sierpnia 2014r. wypełniających znamiona czynu z art. 288 § 1 kk i nie złożył wyjaśnień w sprawie.

Oskarżony S. L. ponownie przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 26 marca 2015r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów z dnia 19 lutego 2015r. wypełniających znamiona czynu z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z dnia 15 października 2014r. wypełniających znamiona czynu z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z sierpnia 2014r. wypełniających znamiona czynu z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, a nadto do popełnienia czynu w dniu 18 października 2014r., wypełniającego znamiona czynu z art. 190 § 1 kk i nie złożył wyjaśnień w sprawie.

Oskarżony S. L. przesłuchiwany na rozprawie głównej w dniu 18 sierpnia 2016r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, wyjaśnił, że nigdy nie zniszczył pojazdów objętych aktem oskarżenia. Odnośnie zdarzenia z dnia 11 grudnia 2014r. wskazywał, że piekarz rzucił się na niego z dwiema, trzema osobami, przewrócili go na ziemię, obezwładnili, po czym zadzwonili na policję. Oskarżony wyjaśniał, że nie mógł nic zrobić i został przewieziony na Izbę Wytrzeźwień. Oskarżony zaprzeczył, ażeby przed Piekarnią stała kobieta. Jednocześnie oskarżony podnosił, że nic mu nie wiadomo o zdarzeniu z przebicciem opon w samochodzie, zaprzeczył, ażeby komukolwiek z Piekarni groził. Zdaniem oskarżonego właściciele piekarni zakłócają spokój i hałasują, na co skarżą się także inni sąsiedzi. Oskarżony podawał także, iż w czasie, gdy popełniono czyny mógł przebywać na leczeniu w zakładzie psychiatrycznym.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego zarówno okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu S. L. przestępstw, jak i jego wina nie budziły najmniejszych wątpliwości.

Przystępując do oceny wyjaśnień oskarżonego Sąd dał im wiarę jedynie w niewielkim zakresie, dotyczącym potwierdzenia przez oskarżonego tego, iż w dniu 11 grudnia 2014r spotkał właściciela piekarni oraz kilka innych osób,

które przewróciły go na ziemię, zadzwoniły na policję, a ta zabrała go na izbę wytrzeźwień. W tej części wyjaśnienia te korespondują z zeznaniami świadków, w tym D. M., T. M. oraz P. P. (2) i Z. S..

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim oskarżony nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów- w całości. Wyjaśnienia te pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, który jako spójny i logiczny stanowił dla Sądu podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Nadto potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym nie znalazły twierdzenia oskarżonego, iż w datach inkryminowanych czynów mógł on przebywać w szpitalu psychiatrycznym w S.. Powyższemu w sposób kategoriyczny zaprzecza informacja uzyskana przez Sąd z w/w Szpitala.

Odtwarzając stan faktyczny w zakresie czynów popełnionych przez oskarżonego w dniach 11 grudnia 2014r. w odniesieniu do pokrzywdzonej D. M. i w dniu 11 grudnia 2014r. w odniesieniu do pokrzywdzonego T. M. w sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na osobowych źródłach dowodowych, w postaci zeznań świadków: bezpośrednich uczestników zdarzenia z dnia 11 grudnia 2014r, a także opinii biegłego lekarza w zakresie obrażeń ciała jakie odniósł T. M..

Odnosnie poczynienia ustaleń stanu faktycznego co do czynów popełnionych przez oskarżonego w dniu 19 lutego 2015r., w dniu 15 października 2014r., w sierpniu 2014r. oraz w dniu 16 października 2014r. zeznania świadków zarówno pokrzywdzonych jak i pracowników piekarni czy osób trzecich- pozostały spójne z pozostałym materiałem dowodowym w postaci protokołu oględzin uszkodzonych pojazdów, dokumentacji fotograficznej, której prawdziwość i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, stąd też Sąd nie znalazł również podstaw do kwestionowania jej autentyczności i wiarygodności. Za powyższym przemawia również fakt, że dowody rzeczowe były sporządzone przez organ postępowania przygotowawczego w przepisanej formie, bezpośrednio po zgłoszeniu przez pokrzywdzonych ujawnionego faktu uszkodzenia pojazdów stanowiących ich współwłasność.

W tym miejscu należy wskazać, co wynika z materiału zgromadzonego w sprawie, że S. L. z uwagi na zamieszkiwanie w sąsiedztwie siedziby piekarni prowadzonej przez pokrzywdzonych, w której znajduje się również część mieszkalna, swoim notorycznym zachowaniem polegającym na rzucaniu w zaparkowane samochody pokrzywdzonych butelkami czy innymi przedmiotami, kierowaniem w stosunku do nich bezpośrednio czy poprzez pracowników obelg i gróźb- stanowił dla pokrzywdzonych uciążliwość, od znacznie dłuższego czasu i był zagrożeniem dla pokrzywdzonych, którzy czuli się pod presją związaną z tym co wydarzy się danego dnia, czy oskarżony wypełni groźby skierowane do ich osoby związane z pozbawieniem ich życia czy spełni groźby uderzające w majątek pokrzywdzonych, a związane ze spalaniem pojazdów pokrzywdzonych. Osoba oskarżonego była znana osobiście pokrzywdzonym, którzy odczuwali, że oskarżony upatrywał sobie w pokrzywdzonych punkt zaczepienia na kierowanie przestępnych zachowań uderzających w ich osoby jak i mienie.

Świadek D. M. w sposób spójny i logiczny odtworzyła przebieg zdarzenia z dnia 11 grudnia 2014r., potwierdzając, że tego dnia w momencie, kiedy rozmawiała z mężem T. M., bratem i Z. S. przed siedzibą piekarni przy ulicy (...) w S. podszedł do niej S. L., który zaczął kierować do pokrzywdzonej groźby pozbawienia jej życia oraz wyzwiska. Następnie oskarżony uderzył pięścią w lewe ucho męża D. T. M., który upadł na ziemię. Świadek D. M. konsekwentnie przedstawiła przebieg zdarzenia z dnia 11 grudnia 2014r. zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i w toku postępowania jurysdykcyjnego.

Odnosząc się do zdarzenia z dnia 11 grudnia 2014r. świadek wskazywała, że boi się, że S. L. zrealizuje swoje groźby i jej coś zrobi. Z zeznań w/w świadka wynikało, że świadek obawiała się spełnienia gróźb kierowanych do niej przez S. L. jak i do jej męża T. M.. W ocenie Sądu obawa świadka była w pełni uzasadniona, mając na uwadze fakt, iż z pola widzenia świadek nie stracił wcześniejszych zdarzeń z udziałem S. L. związanych z uszkodzeniem pojazdów stanowiących współwłasność w/w świadka jak i okoliczności dotyczących kierowania w dniu 16 października 2014r. gróźb podpalenia samochodów znajdujących się na parkingu niestrzeżonym w pobliżu prowadzonej przez pokrzywdzonej piekarni.

Zakres uszkodzeń mienia w postaci samochodu osobowego o numerze rejestracyjnym (...) został potwierdzony przez świadka D. M., która uszkodzony pojazd widziała osobiście. Nadto opisywane przez w/w świadka uszkodzenia dokonane przez oskarżonego w dniu 15 października 2014r. zarówno co do osoby, która pierwsza je zauważyła, jak i co do usytuowania tychże uszkodzeń pokrywa się z protokołem oględzin rzeczy oraz dokumentacją fotograficzną. Dowód rzeczowy w postaci protokołu oględzin samochodu z dnia 17 października 2014r. oraz dokumentacja fotograficzna potwierdziły zakres uszkodzeń w pojeździe stanowiącym własność pokrzywdzonych. Na pojeździe widoczne okazały się stłuczenia o średnicy 6 na 6 cm, w odległości ok. 20 cm od ramy karoserii u góry i słupka z lewej strony w odległości ok. 80 cm. Nadto prawe lustro od strony pasażera z zewnątrz pojazdu posiadało uszkodzoną obudowę poprzez wyłamanie o długości 7 cm i szerokości 5 cm. Lewe zewnętrzne lustro od kierowcy posiadało uszkodzoną obudowę poprzez jej wyłamanie.

Zeznania świadka D. M. odnośnie przebiegu zdarzenia z dnia 19 lutego 2015r. pozostały spójne z zeznaniami świadka T. M., który potwierdził, że tego dnia ok. godziny 20:00 wzdłuż ulicy (...) poruszali się samochodem marki V. (...), a drogę zagroził im S. L.. Następnie świadek D. M. wskazała, że w dniu 20 lutego 2015r. ok. godziny 04:00 jej mąż T. M. kiedy wyszedł z mieszkania zauważył porozbijane dwie tylne lampy w pojeździe użytkowanym przez świadka D. M., ale stanowiącym własność jej męża T. M.. Zakres uszkodzeń w przedmiotowym pojeździe zrelacjonowany przez świadka D. M. pokrywał się z zakresem uszkodzeń przedstawionym w protokole oględzin z dnia 20 lutego 2015r. W pojeździe zostały wybite tylne lampy koloru czerwonego w bocznej górnej części na krawędziach.

Sąd nie znalazł podstaw do odmowy waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej zwłaszcza dlatego, że korespondowały one z zeznaniami innych wiarygodnych świadków. Wskazać przy tym, że Sąd nie dopatrył się występowania po stronie tego świadka D. M. takiej motywacji, która mogłaby skłonić ją do fałszywego obciążania oskarżonego zeznaniami. Wręcz przeciwnie, D. M. składając zeznania dotyczące uszkodzeń pojazdów szczerze zeznawała, iż nie wie kto dokonał tych zniszczeń. Oskarżonego wskazała jedynie, jako osobę, którą podejrzewa o te czyny, z powodu jego wcześniejszych zachowań wobec właścicieli piekarni. W ocenie Sądu taka postawa świadka nie wskazuje na działanie wyłącznie z chęci zemsty czy braku sympatii dla oskarżonego.

Świadek T. M. relacjonował przebieg zdarzenia z dnia 11 grudnia 2014r. w sposób tożsamy jak świadek D. M.. Świadek T. M. potwierdził, że w dniu 11 grudnia 2014r., podczas rozmowy z żoną, szwagrem i Z. S. przed piekarnią przy ulicy (...) w S. podszedł do nich S. L., zaczął kierować groźby pod adresem D. M., a jak T. M. stanął w obronie żony- oskarżony uderzył go pięścią w głowę w okolicy ucha. Jednocześnie świadek T. M. potwierdził wersję żony, że w momencie przytrzymywania S. L. przez pozostałych bezpośrednich uczestników zdarzenia- oskarżony kierował groźby karalne również pod adresem T. M., wskazując, że ich załatwi. Jednocześnie świadek T. M. wskazywał, że obawia się spełnienia gróźb kierowanych pod jego adresem, albowiem według niego oskarżony jest osobą nieobliczalną. Sąd dał także wiarę zeznaniom pokrzywdzonego T. M. odnośnie zdarzenia z dnia 19 lutego 2015r., albowiem zeznania świadka pozostawały tożsame z relacjami przedstawionymi przez D. M., która w sposób precyzyjny opisała przebieg związany z zaparkowaniem pojazdu marki V. (...) przy piekarni oraz przebieg zdarzenia, w czasie, którego T. M. stwierdził podczas wyprowadzania samochodów służbowych z garażu zakres uszkodzeń w pojeździe V. (...). Świadek T. M. wskazywał, że jego pracownik D. S. (1) pracujący w dacie przedmiotowego zdarzenia na nocnej zmianie widział osobiście jak S. L. niszczy przedmiotowy pojazd. Zeznania pokrzywdzonego należy obdarzyć walorem wiarygodności w całości, jako korespondujące również z zeznaniami naocznego świadka zdarzenia D. S. (1).

Odnośnie przebiegu zdarzenia z dnia 15 października 2014r. Sąd oparł swoje ustalenia w zakresie uszkodzeń pojazdu również na podstawie zeznań **świadka P. P. (1)**, który jako pierwszy zauważył potłuczone reflektory w pojeździe marki F. (...). Świadek P. P. (1) również wskazywał na groźby kierowane do wszystkich właścicieli piekarni przez oskarżonego, jednakże nie potrafił ich umiejscowić precyzyjnie w czasie. Świadek P. P. (1) potwierdził również zeznania świadka D. M. i T. M., w zakresie tego, że oskarżony kierował do praktykanta piekarni (...) groźby spalenia samochodów właścicieli piekarni. Co prawda zeznania D. M., T. M. oraz P. P. (3) w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie IV aktu oskarżenia opierały się na relacjach zasłyszanych od osoby trzeciej, jednakże spójność w relacjonowaniu tych zasłyszanych informacji przez pokrzywdzonych w ocenie Sądu wpływa na autentyczność i

wiarygodność w pełnym zakresie w odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu czynu. Odnosząc się do powyższych gróźb kierowanych przez oskarżonego w dniu 16 października 2014r. przez oskarżonego świadek P. P. (1) zeznawał, że obawiał się ich spełnienia. Wiarygodność zeznań świadka w tym zakresie wynikała w sposób niebudzący wątpliwości Sądu z wcześniejszych zachowań oskarżonego w stosunku do mienia stanowiącego własność wspólników spółki cywilnej czy bezpośrednio ich osób.

Zeznania świadka P. P. (2) również pozostały spójne z zeznaniami pozostałych wspólników piekarni przy ulicy (...) w S.. Świadek **P. P. (2)** jako bezpośredni uczestnik zdarzenia z dnia 11 grudnia 2014r. potwierdził wersję przedstawioną przez pokrzywdzonych D. M. i T. M. w całości. Świadek P. P. (2) potwierdził, że w dniu 11 grudnia 2014r., stał przed piekarnią, że S. L. podszedł od tyłu do D. M. i zaczął ją wyzywać, że T. M. zwrócił się w kierunku S. L., a ten następnie uderzył go pięścią w lewe ucho tak, że T. M. osunął się na ziemię. Nadto świadek P. P. (2) potwierdził, że przytrzymał wspólnie ze Z. S. napastnika, do momentu przyjazdu Policji, a także to, że w tym czasie oskarżony kierował groźby pozbawienia życia D. M. i T. M.. Zeznania świadka P. P. (2) nadto potwierdziły, że uszkodzenia w pojeździe marki F. D. dzień po ich dokonaniu zauważył jako pierwszy P. P. (1), natomiast sprawstwo oskarżonego odnośnie uszkodzenia pojazdu marki V. (...) potwierdził zeznając, że moment uszkodzenia pojazdu przez oskarżonego widział pracownik piekarni (...) i przypadkowy klient, relacjonując ten fakt następnego dnia w piekarni.

Odnośnie zdarzenia z sierpnia 2014r. Sąd oparł się na zeznaniach **świadka D. S. (1)**- pokrzywdzonego, który wskazywał, że sklepowa poinformowała go o zachowaniu oskarżonego, po czym świadek wybiegł z piekarni i zobaczył jak S. L. nożem przebija opony w jego pojeździe.. Nadto odnośnie zdarzenia z dnia 19 lutego 2015r. to świadek D. S. (1) potwierdził zeznania pozostałych świadków, wskazując, że tego dnia pracował na nocną zmianę w piekarni (...), na zapleczu miał otwarte drzwi, po czym podbiegli do niego dwaj młodzi mężczyźni i poinformowali, że S. L. niszczy pojazd należący do Piekarni. Jednocześnie świadek D. S. (1) wskazywał, że w związku z tą informacją poszedł na przód piekarni i widział, jak oskarżony rozbija tylne lampy w samochodzie pokrzywdzonego, nie wyszedł z piekarni, albowiem bał się oskarżonego.

Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom tego świadka, zwłaszcza, że były one spójne, konsekwentne i logiczne i zgodne z pozostałymi uznanymi za wiarygodne dowodami.

Sąd obdarzył walorem dowodowym zeznania **świadka Ł. H.** w zakresie zdarzenia z dnia 15 października 2014r., które to depozycje pozostały w koherencji z zeznaniami pozostałych świadków, w tym świadka T. M.. Świadek Ł. H. wskazał, że jako pierwszy zobaczył uszkodzenia pojazdu marki F. (...), o czym natychmiast powiadomił T. M.. Jednocześnie świadek potwierdził relacje pozostałych świadków co do zdarzenia z dnia 19 lutego 2015r., wskazując, że „właściciele piekarni byli z trzy razy pokrzywdzeni przez oskarżonego”, który uszkadzał im pojazdy.

Wprawdzie świadek nie był bezpośrednim świadkiem czynów popełnionych przez oskarżonego, to zauważyć należy, iż jego relacje oparte na informacjach usłyszanych od bezpośrednich świadków zdarzenia są z nimi zgodne, nie zawierają żadnych istotnych rozbieżności, co wskazuje na ich wiarygodność.

Wiarygodność zeznań pokrzywdzonego D. S. (1) potwierdzają zeznania **świadka E. H.**, która przedstawiła tożsamą wersję przebiegu zdarzenia z sierpnia 2014r., kiedy to słyszała odgłosy przebijanych opon i widziała jak dwie ostatnie opony w pojeździe D. S. (1) przebija znany jej S. L..

W ocenie Sądu wiarygodności zeznań tego świadka nie umniejsza fakt, iż w toku postępowania przygotowawczego oraz rozprawy zeznawała odmiennie co do tego, ile opon przebijanych przez oskarżonego w pojeździe D. S. (1) widziała. Wskazać należy, iż oczywistym jest, iż wkrótce po zdarzeniu pamiętała takie szczegóły lepiej niż w momencie rozprawy sądowej – po niemal dwóch latach od zdarzenia. Zrozumiałym jest również to, że świadek skupiła się bardziej na tym, kto przebija te opony aniżeli na tym, ile tych opon w trakcie obserwacji przez świadka, oskarżony przebił.

Odnosząc się do zdarzenia z dnia 16 października 2014r., kiedy to S. L. kierował wobec pokrzywdzonych groźby spalenia samochodów wskazać należy, że źródłem dowodowym na potwierdzenie zarzutu z pkt. IV aktu oskarżenia jest bezpośredni **świadek H. K.**, do którego S. L. wypowiadał słowa związane z groźbami spalenia właścicielom piekarni

samochodów. Sąd obdarzył walorem dowodowym relacje tego świadka, które przekazane zostały pokrzywdzonym i następnie zostały przez nich zrelacjonowane w sposób niemal identyczny. Jednocześnie powyższe zeznania potwierdziły w ocenie Sądu sprawstwo S. L. w zakresie popełnienia czynu z dnia 15 października 2014r., opisanego w punkcie II. aktu oskarżenia. Jak wynika z zeznań świadka H. K. oskarżony wykrzykiwał, że „nie tylko powybija im szyby i lusterka, ale spali samochód”. Taki sposób wypowiedzi oskarżonego wskazuje jednoznacznie na związek oskarżonego ze zniszczeniem mienia dokonany dnia poprzedniego.

Przebieg zdarzenia z dnia 11 grudnia 2014r. opisany w sposób tożsamy z relacjami pokrzywdzonych przedstawił **świadek Z. S.**, co podważa tym samym wiarygodność wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie. Świadek Z. S. potwierdził, że w dniu 11 grudnia 2014r. stał przed Piekarnią przy ulicy (...) w S. i rozmawiał z jej właścicielami, natomiast od strony Urzędu Miasta szedł oskarżony, który zaczął już z daleka wykrzykiwać, że zabije właścicieli piekarni. Jednocześnie świadek Z. S. wskazał, że oskarżony uderzył pięścią w lewe ucho właściciela piekarni, który następnie się przewrócił. W tym czasie świadek wspólnie ze szwagrem właścicieli obezwładnił oskarżonego, przewrócił go, po czym przyjechała Policja. Jednocześnie świadek Z. S. potwierdził, że podczas oczekiwania na przyjazd Policji oskarżony zachowywał się wulgarnie do pokrzywdzonych, wyzywał ich i groził im.

Sprawstwo oskarżonego co do zarzucanego mu czynu w pkt. I. aktu oskarżenia potwierdził **świadek M. B.**, który rozpoznał sprawcę na rozprawie w dniu 14 października 2016r., wskazując na oskarżonego. W ocenie Sądu fakt, że świadek zobaczył dopiero oskarżonego jak trzymał coś w ręku w momencie oddalania się od uszkodzonego samochodu V. (...) również przesądza o jego winie w popełnieniu czynu z dnia 19 lutego 2015r. Mało prawdopodobnym jest, aby uszkodzenia tylnych lamp w pojeździe dokonał ktoś inny, aniżeli oskarżony, który w tym czasie- jak wynika z zeznań świadka M. B. oddalał się z narzędziem w ręku od strony usytuowania samochodu w stronę klatki schodowej. Sąd obdarzył walorem dowodowym zeznania powyższego świadka w całości, nie znajdując podstaw, aby odmówić im wiarygodności. Nadto zauważyć należy, że świadek P. P. (2) potwierdził, że kilka dni po zdarzeniu przyszedł klient do Piekarni i w podobny sposób zrelacjonował to co widział, co dodatkowo uwiarygodnia zeznania tego świadka.

Reasumując Sąd oparł ustalenia odnośnie popełnienia przez oskarżonego czynów opisanych w pkt. IV-VI aktu oskarżenia głównie na podstawie zeznań pokrzywdzonych, którzy relacjonowali przebieg zdarzeń z dnia 11 grudnia 2014r. w sposób spójny, jako bezpośredni świadkowie zdarzenia. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że bezpośrednim świadkiem zdarzenia z dnia 11 grudnia 2014r. była osoba obca Z. S., który przebieg zdarzenia od momentu zauważenia oskarżonego jak zbliżał się w kierunku rozmówców stojących przed Piekarnią, poprzez wyzwiska kierowane do D. M., reakcji T. M. i uderzenia go przez oskarżonego, a następnie obezwładnienia oskarżonego i jego zachowania do momentu przybycia Policji- opisywał w sposób tożsamy z zeznaniami samych pokrzywdzonych. Przebieg zachowania oskarżonego w przedmiocie wypowiedzenia do świadka H. K. przez oskarżonego gróźb spalania samochodów właścicieli Piekarni Sąd oparł na zeznaniach bezpośredniego świadka tychże słów.

Odnosząc się do zachowań oskarżonego opisanych w punktach I-III zeznania świadków: M. B., pokrzywdzonych D. S. (1), D. M., T. M., P. P. (1) i P. P. (2) pozostały we wzajemnej koherencji, jak również zakres uszkodzeń w przedmiotowych pojazdach pokrywał się z zeznaniami tychże świadków oraz z dowodami rzeczowymi w postaci protokołów oględzin i dokumentacji fotograficznej. Sąd miał na względzie konieczność kierowania się dużą dozą ostrożności przy ocenie zeznań pokrzywdzonych, z uwagi na możliwość zniekształcenia rzeczywistości mając na względzie osobiste interesy, jednakże takowa sytuacja nie miała miejsca na kanwie przedmiotowej sprawy. Stwierdzić należy, że zeznania świadków D. M., T. M. pokrywały się z zeznaniami pozostałych świadków D. S. (1), M. B., H. K., a uszczegółowienie konkretnych zdarzeń w momencie składania zeznań w toku postępowania przygotowawczego świadczy o czynnikach pamięciowych związanych z precyzyjniejszym określeniem faktów bezpośrednio po ich zaistnieniu, aniżeli po okresie ok. dwóch lat w dacie składania zeznań w toku postępowania sądowego. Zdarzenie z sierpnia 2014r. widział sam pokrzywdzony D. S. (1), a jego relacje pozostają w zgodzie z depozycjami obcego dla pokrzywdzonego świadka E. H..

Wskazania w tym miejscu wymaga, iż dokonując oceny zeznań wymienionych wyżej świadków Sąd nie tracił z pola widzenia okoliczności, że pokrzywdzeni T. M., D. M., P. P. (2) i P. P. (1) są nie tylko współnikami spółki cywilnej

ale i osobami bliskimi, jednakże ich depozycje w zakresie poszczególnych czynów pozostają w koherencji również z zeznaniami świadków- osób obcych, ale będących bezpośrednimi świadkami poszczególnych zdarzeń (tak: H. K. w zakresie czynu z dnia 16 października 2014r., (oraz pośrednio z dnia 15 października 2014r.), Z. S. w zakresie czynów z dnia 11 grudnia 2014r., E. H., D. S. (1) w zakresie czynów z dnia 19 lutego 2015r., M. B. w zakresie czynu z dnia 19 lutego 2015r., Ł. H. w zakresie uszkodzeń pojazdu z dnia 15 października 2014r.)

Ostatecznie zatem, w ocenie Sądu, zeznania pokrzywdzonych oraz pozostałych świadków (dotyczące okoliczności zarzuconych oskarżonemu czynów) z uwagi na ich konsekwencję i logikę oraz spójność, zarówno wewnętrzną, jak i wzajemną, zasługują na nadanie im waloru wiarygodności i uczynienie z nich podstawy ustaleń dotyczących stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie. W ocenie Sądu zeznania świadków są w pełni wiarygodne, albowiem są logiczne, rzeczowe, spójne. Ich wiarygodności nie pozbawia fakt, że świadek D. S. (1) jest pracownikiem piekarni (...), świadek Z. S. jest klientem piekarni, świadek Ł. H. jest kierownicą piekarni, natomiast świadek H. K. w dacie popełnienia przez oskarżonego czynu z dnia 16 października 2014r. był pracownikiem piekarni. Zeznania tychże świadków są spójne, w zakresie opisywania tego co widzieli bądź tego, co przekazali im pozostali pracownicy. Co ważne jednak, nie wykazują cech identyczności, co mogłoby przemawiać za ich wspólnym uzgadnianiem. Wskazać przy tym należy, iż wszyscy Ci świadkowie bez cienia wątpliwości identyfikowali sprawcę czynów opisanych w akcie oskarżenia, choć nie wszyscy początkowo znali jego nazwisko. Twarz oskarżonego większości z nich była znana, co nie budzi zdziwienia mając na uwadze okoliczność, iż jest on osobą zamieszkującą w sąsiedztwie piekarni, a jego wcześniejsze zachowania polegające na rzucaniu przedmiotami w pojazdy piekarni czy też kierowaniu obelg w kierunku jej właścicieli widzieli niemal wszyscy jej pracownicy.

Sąd dał wiarę również pozostałym dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym zaliczonym w poczet materiału dowodowego dowodom z dokumentów, w szczególności, iż nie znalazł podstaw, aby odmówić im takiego waloru, a żadna ze stron ich nie kwestionowała. W tym zakresie Sąd uznał za w pełni wiarygodne opinie sporządzone przez biegłych lekarzy psychiatrów w stosunku do oskarżonego S. L. (zarówno pierwotną jak i uzupełniającą) oraz opinię lekarską lek. med. M. R., która potwierdziła rodzaj urazu doznanego przez pokrzywdzonego T. M. w wyniku zdarzenia z dnia 11 grudnia 2014r. W ocenie Sądu opinie zostały dokonane w sposób jasny i zgodnie z wiadomościami specjalnymi w zakresie w jakim biegli zostali powołani.

Reasumując zatem powyższe rozważania stwierdzić należy, że z wyżej poddanego analizie i ocenie materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie Sąd doszedł do przekonania, iż S. L. dopuścił się popełnienia zarzuconych mu w punktach I-III aktu oskarżenia czynów z art. 288 § 1 k.k.

Wskazać należy, iż uszkodzenie mienia, o którym mowa w tym przepisie polega na takim oddziaływaniu na rzecz, które zmniejsza jej wartość bądź to przez zmianę wyglądu zewnętrznego lub kształtu, bądź na naruszeniu całości rzeczy. Okoliczność, że uszkodzenie może być naprawione nie zmienia oceny prawnej czynu. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie, iż S. L. w dniu 19 lutego 2015r. około godz. 23.00 w S. przy ulicy (...) na parkingu niestrzeżonym dokonał zniszczenia mienia poprzez połamanie tylnych lamp oraz wgniecenie błotnika tylnego w samochodzie osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), gdzie powstała łączna strata na szkodę T. M. w kwocie 1.000 złotych. W zakresie powyższego czynu Sąd zmienił w punkcie 1. części dyspozytywnej wyroku zmienił numer rejestracyjny uszkodzonego pojazdu, z uwagi na błędnie wskazany w akcie oskarżenia. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozostawiał również żadnych wątpliwości, że oskarżony S. L. w dniu 15 października 2014r. pomiędzy godz. 20.00 a godz. 04:30 16.10.2014r. w S. przy ul. (...) na parkingu niestrzeżonym dokonał zniszczenia mienia poprzez połamanie obudowy dwóch lusterek zewnętrznych oraz stłuczenia szyby w pojeździe marki F. (...) o nr rej. (...), gdzie powstała łączna suma strat wyniosła kwotę 5.156,55 zł (pięć tysięcy sto pięćdziesiąt sześć złotych, 55/100). W tym zakresie Sąd w punkcie pierwszym części dyspozytywnej wyroku zmienił wartość szkody wyrządzonej czynem z dnia 15 października 2014r., opierając się przy tym na zeznaniach świadka D. M., złożonych na rozprawie za fakturą Vat z dnia 25.11.2014r., z której wynika, jaki był koszt wymiany zniszczonych części samochodu. Pozostałe faktury przedłożone przez pokrzywdzonych dotyczyły naprawy samochodu uszkodzonego w dniu 30/31 grudnia 2014r., który to czyn nie został objęty aktem oskarżenia.

Materiał zgromadzony w sprawie nie pozostawił również żadnych wątpliwości co do popełnienia przez oskarżonego S. L. czynu zarzucanego mu w punkcie III. aktu oskarżenia, zatem Sąd przyjął, że oskarżony S. L. w sierpniu 2014r. w S. przy ul. (...), dokonał zniszczenia mienia poprzez poprzębijanie czterech opon w samochodzie osobowym marki O. (...) o nr rej. (...), gdzie powstała łączna suma strat w kwocie 1.200 złotych na szkodę D. S. (2). W zakresie przypisanego oskarżonemu powyższego czynu Sąd w punkcie 1. części dyspozytywnej wyroku zmienił wartość uszkodzonego mienia na kwotę 1.200 złotych, przyjmując za zeznaniami pokrzywdzonego, że koszt zakupu nowej opony wyniósł 300 zł za sztukę. W ocenie Sądu wiarygodne są twierdzenia, iż na etapie postępowania przygotowawczego podany przez tego pokrzywdzonego koszt wymiany opon był kosztem orientacyjnym, nie uwzględniającym wówczas kosztów robocizny. W tego rodzaju postępowaniach co do zasady, podawane przez pokrzywdzonych na wstępie wartości szkód są określane jedynie orientacyjnie, a następnie w trakcie dalszego postępowania, również jurysdykcyjnego, są weryfikowane. Wynika to oczywiście z tego, że dopiero po zabezpieczeniu dowodów (np. dokonaniu oględzin przez organy ścigania i sporządzenia stosownych protokołów i dokumentacji fotograficznej) pokrzywdzeni mogą dokonywać napraw i ostatecznie wskazać wartość szkody wyrządzonej przestępstwem.

Okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów z punktu I-III aktu oskarżenia i jego sprawstwo zostało potwierdzone zeznaniami opisanych powyższej świadków. Z kolei zakres uszkodzeń wynikał z dokumentacji fotograficznej, oględzin pojazdu, jak i zeznań świadków, którzy albo byli bezpośrednimi świadkami zachowania oskarżonego, albo jako pierwsi powyższe uszkodzenia stwierdzili.

W ocenie Sądu sposób działania oskarżanego świadczy o umyślności, a także działaniu z zamiarem bezpośrednim, chciał dokonać zniszczenia wyżej wymienionego mienia i podejmował ku temu działania. Tym samym czyniąc w ten sposób wyczerpał wszelkie znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 k.k.

Jednocześnie stwierdzić należy, iż S. L. popełnienia przestępstw uszkodzenia mienia dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa to jest w warunkach recydywy specjalnej zwykłej uregulowanej w treści art. 64 § 1 k.k. W przedmiotowej sprawie ustalono bowiem, że S. L. był uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 22 marca 2012r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt XIV K 77/12 za popełnienie czynu z art. 288 § 1 k.k. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od dnia 15 czerwca 2012r. do dnia 14 kwietnia 2013r. Stosownie zaś do treści wymienionego przepisu jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Przepis ten zatem reguluje recydywę, która odnosi się do osób, które już odbywały karę pozbawienia wolności i w okresie wskazanym przez ustawę dopuściły się przestępstwa podobnego, czyli zgodnie z art. 115 § 3 k.k. przestępstwa należącego do tego samego rodzaju. Wskazania wymaga, iż oskarżony S. L. popełnienia przestępstw z art. 288 § 1 k.k. dopuścił się w dniach 19 lutego 2015r., 15 października 2014r. oraz w sierpniu 2014r., zatem w okresie wskazanym w treści art. 64 § 1 k.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał S. L. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów w punktach I-III aktu oskarżenia, tj. przestępstw z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed zmianami ustalonymi przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2014 roku, poz. 396) w zw. z art. 64 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed zmianami ustalonymi przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2014 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed zmianami ustalonymi przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2014 roku, poz. 396), przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed zmianami ustalonymi przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2014 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności. /punkt 1. części dyspozytywnej wyroku/

Zgodnie z art. 91 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie zmian z dnia 1 lipca 2015r. jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zachowania oskarżonego wypełniły znamiona ciągu przestępstw, albowiem oskarżony niszcząc mienie działał w podobny sposób (za pomocą ostrego narzędzia), w krótkich odstępach czasu. (między sierpniem 2014r., 15 października 2014r. a 19 lutym 2015r.). Zgodnie ze stanowiskiem doktryny krótkie odstępy czasu, jakie muszą wystąpić między przestępstwami objętymi ciągiem, to pojęcie nieostre i różnie interpretowane. W literaturze określane są jako czas orientacyjnie do kilku (sześciu) miesięcy (P. Kardas, w: Zoll (red.), Kodeks karny, 2012, s. 1163–1164), w orzecznictwie do roku (tak: wyrok SN z dnia 16.9.2003 r., WA 40/03, OSNKW 2003, Nr 11–12, poz. 100).

W dalszej kolejności poczynione przez Sąd ustalenia dały podstawy do przypisania oskarżonemu winy w popełnieniu zarzucanych mu czynów w punktach IV-V aktu oskarżenia, wypełniających znamiona występku z art. 190 § 1 kk, z tym ustaleniem, że czyn opisany w punkcie IV aktu oskarżenia został popełniony w dniu 16 października 2014r.

Wskazać należy, iż oskarżony S. L. w dniu 16 października 2014r. wypowiedział bezpośrednio do świadka H. K. słowa, których adresatami byli współnicy Piekarni (...), tj. D. M., T. M. oraz P. P. (1), a dotyczące podpalenia samochodów stanowiących ich własność. Sąd dokonał zmiany w opisie tego czynu wskazanym przez Prokuratora, opierając się na treści zeznań D. M. oraz H. K.. Z zeznań tych świadków wynika wprost, iż do wypowiedzenia przez oskarżonego gróźb spalania samochodów należących do właścicieli piekarni doszło następnego dnia po uszkodzeniu pojazdu F. (...) w dniu 15.10.2014r.

Nadto z materiału zgromadzonego w sprawie (osobowych źródeł dowodowych) wynikało, że oskarżony w dniu 11 grudnia 2011r. w S. przy ulicy (...) wypowiadał pod adresem D. M. groźby karalne pozbawienia życia, wykrzykując, że „ją załatwi”.

Powyższe groźby podpalenia samochodów pokrzywdzonych jak i pozbawienia życia pokrzywdzonej D. M. wzbudziły w nich uzasadnione obawy ich spełnienia. Zgodnie z poglądem zawartym w wyroku Sądu Najwyższego WA 5/07 z dnia 16.02.2007r. OSNwSK 2007/1/465 obawa wzbudzona groźbą powinna być uzasadniona. O spełnieniu tej przesłanki, warunkującej odpowiedzialność z art. 190 § 1 k.k., można mówić wtedy, gdy przeciętny człowiek o porównywalnych do ofiary cechach osobowości, psychiki, intelektu i umysłowości uznałby tę groźbę za realną i wzbudzającą obawę. W ocenie Sądu, zachowanie oskarżonego S. L. dotyczące gróźb podpalenia samochodów pokrzywdzonych mogło wzbudzać uzasadnioną obawę spełnienia groźby, mając na względzie zniszczenie samochodów przed tą datą, tj. w sierpniu 2014r., 15 października 2014r. oraz zachowanie oskarżonego, który celowo chodził środkiem drogi, aby uniemożliwić przejazd samochodu pokrzywdzonym, natomiast w dniu 15 października 2014r. (dzień przed inkryminowanym zdarzeniem z dnia 16 października 2014r.) również uszkodził pojazd pokrzywdzonych. Odnosząc się do gróźb pozbawienia życia D. M., niewątpliwie groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia. Ponadto zarówno z treści zeznań pokrzywdzonej jak i zeznań świadków, a dotyczących rodzaju relacji pokrzywdzonej z oskarżonymi oraz wydarzeń, które miały już wcześniej miejsce wnioskować należy, iż wiarygodność pokrzywdzonej prezentującej subiektywne obawy, iż kierowane do niej groźby mogą zostać spełnione z jednej strony, z drugiej zaś, w świetle zasad doświadczenia życiowego, dają podstawę do przyjęcia tych obaw jako „uzasadnione”. Wskazać przy tym należy, że osoba oskarżonego znana była w środowisku lokalnym z chuligańskich zachowań, w szczególności popełnianych pod wpływem alkoholu.

Reasumując Sąd w punkcie 2. części dyspozytywnej wyroku uznał S. L. za winnego popełnienia przypisanych mu czynów z punktu IV-V aktu oskarżenia, wypełniających znamiona przestępstw z art. 190 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed zmianami ustalonymi przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2014 roku, poz. 396), w zw. z art. 4 § 1 kk, przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 190 § 1 kk przy zast. art. 91 § 1 kk (w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed zmianami ustalonymi przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny

oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2014 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk skazał oskarżonego na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Poczynione przez Sąd ustalenia dały podstawy do przypisania oskarżonemu winy w popełnieniu zarzucanego mu w punkcie VI oskarżenia czynu. W ocenie Sądu występki ten oskarżony popełnił umyślnie z zamiarem ogólnym, albowiem oskarżony uderzając pokrzywdzonego T. M. pięścią w lewe ucho z taką siłą, że pokrzywdzony osunął się na ziemię- liczył się z następstwami takiego zachowania. Konstrukcja zamiaru ogólnego opiera się na swoistym domniemaniu, iż sprawca zamiarem swym, czy raczej wyobrażeniem, obejmuje szereg możliwych skutków swego zachowania, wśród nich również te, które w istocie nastąpiły. /tak: wyrok SA w Katowicach z dnia 23.1.1997 r. (sygn. II AKA 283/96, Prok. i Pr. 1998, Nr 5, poz. 19/, który stwierdził wprost, iż "przy umyślnych uszkodzeniach ciała przyjmuje się tzw. zamiar ogólny, który obejmuje faktycznie powstałe następstwa zadanych umyślnie obrażeń, zakłada się bowiem, że sprawca nie mógł mieć w świadomości dokładnego obrazu wszystkich następstw swojego działania" (...).

Uderzając pokrzywdzonego T. M. ze znaczną siłą pięścią w lewe ucho (kierując w głowę) w ocenie Sądu oskarżony miał zamiar naruszenia czynności narządów jego ciała, a które to naruszenia polegały na powstaniu krwiaka przewodu słuchowego zewnętrznego lewego, obrzęku tkanek miękkich z zaczerwienieniem policzka lewego z podbiegnięciem krwawym w części przyusznej, obrzęku tkanek miękkich z podbiegnięciem krwawym lewej małżowiny usznej z wybroczynami krwawymi tej okolicy. Konstatację powyższą ostatecznie potwierdził biegły M. R., wskazując na możliwą etiologię urazów podawanych (odtworzanych) przez pokrzywdzonego. Biegły przy tym zaopiniował, że obrażenia, jakich doznał T. M. naruszyły czynności narządów jego ciała na czas poniżej 7 dni. Jednocześnie zachowanie oskarżonego podjęte w dniu 11 grudnia 2014r. wobec pokrzywdzonego T. M. wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, albowiem oskarżony S. L. w trakcie w/w zdarzenia wypowiadał wobec pokrzywdzonego groźby pozbawienia go życia. Za takie bowiem w ogólnie przyjętym odbiorze społecznym należy rozumieć słowa „załatwię Cię/Was”.

Mając na względzie całokształt materiału dowodowego i wcześniejsze zachowania oskarżonego podejmowane wobec tego pokrzywdzonego oraz osób mu bliskich i ich mienia, uzasadnione były obawy pokrzywdzonego T. M. spełnienia tychże groźb. Jak pokrzywdzony zeznawał- oskarżony był dla niego osobą „nieobliczalną”, bał się go.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonego S. L. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VI. aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed zmianami ustalonymi przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2014 roku, poz. 396), w zw. z art. 4 § 1 kk, i za to na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk (w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed zmianami ustalonymi przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2014 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk skazał oskarżonego na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. /punkt 3. części dyspozytywnej wyroku/

Sąd na podstawie art. 91 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed zmianami ustalonymi przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2014 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego S. L. jednostkowe kary pozbawienia wolności opisane w punktach 1-3 wyroku i w ich miejsce wymierzył mu łączną karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Przystępując do wymiaru kary wobec oskarżonego S. L. Sąd miał na względzie dyrektywy ich wymiaru przewidziane artykułem 53 k.k. Zgodnie z treścią § 1 wskazanego wyżej przepisu Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zaś z § 2 tego przepisu wynika, iż wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem

przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Mając te dyrektywy sądowego wymiaru kary na uwadze, Sąd po szczegółowej analizie poziomu zawinienia i społecznej szkodliwości, uznał, iż wymierzona S. L. kara odzwierciedla w pełni dyrektywy wymiaru kary.

Sąd jako okoliczność obciążającą uznał, iż oskarżony był uprzednio karany, w tym na karę pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym za przestępstwo podobne. Sąd miał przy tym na uwadze, iż oskarżony S. L. czynów przypisanych mu w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa. Okolicznością obciążającą był niewątpliwie również wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów, cechującego się brakiem poszanowania cudzej własności jak i uderzający w życie, zdrowie pokrzywdzonych czy ich wolność.

Zdaniem Sądu dolegliwość wymierzonej oskarżonemu kary nie przekracza w ocenie Sądu stopnia jego winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynów, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd uznał, iż brak przesłanek do warunkowego zawieszenia oskarżonemu wykonania kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu dotychczasowy sposób życia oskarżonego, a zwłaszcza charakter popełnianych przez niego przestępstw, sprawia, iż brak możliwości uznania, że istnieje wobec niego pozytywna prognoza kryminalistyczna.

Ponadto Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed zmianami ustalonymi przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2014 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł w punkcie 5. części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego S. L. obowiązek naprawienia szkody przestępstwem przypisanym mu w pkt IV wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. M. kwoty 1.000 (tysiąc złotych) w związku z czynem zarzucanym w pkt. I części wstępnej wyroku, D. S. (1) kwoty 1.200 (tysiąc dwieście) złotych w związku z czynem zarzucanym mu w pkt. III części wstępnej wyroku. Powyższe kwoty odpowiadają całkowitej wysokości szkód wyrządzonych przez oskarżonego w/w przestępstwami. Nadto kwoty te znalazły odzwierciedlenie w materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania, a zwłaszcza w zeznaniach osób pokrzywdzonych. W ocenie Sądu wskazana przez pokrzywdzonych wartość szkód nie jest zawyżona, i z tego powodu nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Z kolei podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym bezpośrednio przed zmianami ustalonymi przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2014 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł w punkcie 6. części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego S. L. na rzecz T. M. kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z czynem zarzucanym w pkt. VI. części wstępnej wyroku.

Zgodnie z art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby orzeka, obowiązek naprawienia szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Niewątpliwie straty materialne związane z koniecznością naprawienia przez pokrzywdzonych T. M. oraz D. S. (1) uszkodzonych samochodów pozostają w związku przyczynowo- skutkowym z inkryminowanymi zachowaniami oskarżonego z sierpnia 2014r. oraz z dnia 19 lutego 2015r. i w ocenie Sądu zasadnym było zastosowanie wobec oskarżonego przedmiotowego środka karnego na rzecz pokrzywdzonych. Jednocześnie należy zauważyć, że naprawienie szkody ma na celu odtworzenie stanu sprzed szkody i nie może prowadzić do wzbogacenia pokrzywdzonych. /tak: wyrok SN z dnia 011 marca 2005r., sygn.. V KK 335/04, publ. OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 541/ Z przedłożonej przez pokrzywdzonych faktury VAT, na potwierdzenie szkody związanej ze zdarzeniem z dnia 15 października 2014r. wynika, że płatnikiem był ubezpieczyciel (...) S.A., a zatem w zakresie strat poniesionych przez pokrzywdzonych na skutek zachowania oskarżonego stanowiącego zarzucany w pkt. I aktu oskarżenia czyn naprawienie szkody byłoby niecelowe.

Obowiązek naprawienia szkody obejmuje również krzywdę, a więc szkodę niemajątkową przejawiającą się w cierpieniach fizycznych i psychicznych pokrzywdzonego, w związku ze zdarzeniem wywołującym określenie skutki.

Orzeczenie zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przez przestępstwo jest możliwe jedynie wtedy, gdy prawo cywilne dopuszcza zadośćuczynienie za daną krzywdę (postanowienie SN z 28.4.2008 r., I KZP 6/o8, OSNKW 2008, Nr 6, poz. 42; T. G., Zobowiązanie sprawcy przestępstwa do naprawienia szkody lub uiszczenia nawiazki w trybie art. 46 k.k., PS 2009, Nr 1, s. 48 i n.). W myśl art. 445 KC w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, jak też w wypadku pozbawienia wolności oraz w wypadku skłonienia za pomocą podstępów, gwałtu lub nadużycia stosunku zależności do poddania się czynowi nierządному, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W ocenie Sądu w świetle okoliczności dotyczących inkryminowanego zdarzenia z dnia 11 grudnia 2014r., czasokresu przebywania pokrzywdzonego na zwolnieniu lekarskim, rodzaju obrażeń w newralgicznym punkcie (ucho) zasadnym było przyznanie pokrzywdzonemu T. M. zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w związku z uszkodzeniem ciała z dnia 11 grudnia 2014r. Orzeczona kwota w wysokości 500 złotych spełnia funkcję kompensacyjną tego środka karnego.

W tym miejscu wskazać należy, iż skazując oskarżonego za przypisane mu czyny oraz wymierzając mu karę zasadniczą oraz środki karne (obecnie kompensacyjne), Sąd w całości stosował ustawę kodeks karny z dnia 6.06.1997r, jednak w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20.02.2015r o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 20.03.2015r poz. 396).

W ten sposób Sąd czynił zadość art. 4 § 1 kk, zgodnie, z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Wyjaśnić zatem należy, iż od dnia 1.07.2015r (zgodnie z ustawą z dnia 20.02.2015r o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw) zmienił brzmienie przepis art. 46 § 1 kk.

Zmiana brzmienia art. 46 § 1 kk mogłaby nieść dla oskarżonego konsekwencje poważniejsze aniżeli brzmienie tego przepisu przed 1.07.2015r.

W dotychczasowym stanie prawnym art. 46 § 1 kk- jako środek karny- pełnił funkcję kompensacyjną (mającą na celu naprawienie pokrzywdzonemu szkód doznanych przestępstwem) oraz represyjną- stanowiącą dolegliwość dla sprawcy przestępstwa. Tym samym, szkodą, do której naprawienia sąd zobowiązywał skazanego, była równowartość rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa i nie było dopuszczalne uwzględnianie przy ustaleniu jej wysokości tych składników szkody, które wynikły z następstw czynu, na przykład odsetek (wyrok SN 2014-07-17 Zakres zastosowania klauzuli antykumulacyjnej, OSNKW 2015/1/4..)

W aktualnym stanie prawnym, z uwagi na brzmienie przepisu , zgodnie z którym sąd orzekając o obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, stosuje przepisy prawa cywilnego, należy zaakceptować możliwość zasądzenia przez sąd karny np. odsetek ustawowych. Obecnie bowiem art. 46 § 1 kk stanowi środek wyłącznie kompensacyjny, który ma za zadanie w pełni zrekompensować pokrzywdzonemu szkody wynikłe z przestępstwa.

Powyższa analiza art. 46 § 1 kk, zobligowała Sąd do zastosowania wobec oskarżonego (zgodnie z cytowanym powyżej art. 4 § 1 kk) w całości ustawy korzystniejszej tj. obowiązującej w dacie popełnienia czynu, a tym samym przed dniem wejścia w życie powołanej powyżej ustawy zmieniającej kodeks karny. Z tego też powodu, Sąd uznał, iż przy każdym z przepisów prawa karnego materialnego powołanych w wyroku należy wskazać jaką ustawę zastosowano.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 k.p.k., zwalniając oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, Sąd orzekający zwrócił uwagę na sytuację życiową i majątkową oskarżonego oraz fakt, że nie posiada majątku znacznej wartości, a obecnie jest osadzony w jednostce penitencjarnej i nie uzyskuje dochodu, co przemawia za zwolnieniem go od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie. (punkt. 7części dyspozytywnej wyroku)

Z/

1. odnotować w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu, za pośrednictwem Dyrektora Aresztu Śledczego w S.;
3. przedłożyć z wpływem lub za 15 dni.

S., dnia 25 stycznia 2017 roku